

Bảy pháp làm cho Chánh pháp tăng trưởng

Khi buông bớt các duyên bên ngoài, hoặc theo chúng an cư tập trung hay tự mình phát nguyện an cư tại chỗ, tưởng chừng như không làm được việc gì to tát mà thực tế thì người tu đã làm được việc rất quan trọng, đó là góp phần “làm cho Chánh pháp tăng trưởng không tổn giảm”.

Người tu ngày nay do nhiều nguyên nhân mà bị ngoại duyên chi phối và hưởng ngoại rất nhiều. Vì mãi mê hưởng ngoại nên có không ít những chướng ngại đạo đã xảy ra. Về tự lợi cho bản thân thì không thể chuyên tu giới, định, tuệ. Về lợi tha giúp đời cũng không có pháp lạc giải thoát để trao truyền, khiến cho Chánh pháp ngày càng tổn giảm, không tăng trưởng.

“Một thời Phật ở trong núi Kỳ-xà-quật, thành La-duyệt cùng với chúng Đại Tỳ-kheo.

(...) Nay các Tỳ-kheo, lại có bảy pháp làm cho Chánh pháp tăng trưởng không tổn giảm.

1-Uỷa ít việc, không ưa nhiều việc, thời Chánh pháp tăng trưởng không bị tổn giảm. 2-Uỷa yên lặng, không ưa nói nhiều. 3-Bớt sự ngủ nghỉ, tâm không hôn muội. 4-Không tụ họp nói việc vô ích. 5-Không tự khen ngợi khi mình thiếu đức. 6-Không kết bè bạn với người xấu ác. 7-Uỷa ở một mình nơi chỗ nhàn tịnh, núi rừng. Nay Tỳ-kheo, được như vậy, thời Chánh pháp sẽ được tăng trưởng, không bị tổn giảm”.

(Kinh Trường A-hàm, kinh Du hành [trích])

Thiết tưởng làm cho Chánh pháp hưng thịnh là một việc kỳ vĩ, khó làm nhưng theo Thế Tôn thì lại khá đơn giản, bắt nguồn từ nơi chuyển hóa bản thân của những người nhân danh đệ tử Phật, nhất là chư vị xuất gia.

Trước hết là không ưa nhiều việc. Người tu ngày nay có rất nhiều việc, dường như ai cũng hết sức bận rộn với Phật sự dày kín lịch. Vấn đề là tại sao Thế Tôn lại khuyến cáo Tăng Ni có nhiều việc lại khiến cho Chánh pháp bị tổn giảm? Có lẽ quá bận rộn với việc phụ mà quên đi việc chính, cấp thiết là giải thoát chăng? Có thể vì lo phụng sự chúng sinh mà quên đi bản thân mình

chăng? Việc phụng sự chúng sinh cũng giống như cứu người đang đuối nước. Nếu chưa biết bơi thì chẳng những không cứu được người mà cả hai phải chịu chết chìm.

Chỉ cần yên lặng, bớt sự ngu ngốc, không tụ họp nói việc vô ích, không kết bạn với người xấu thì đã làm cho Chánh pháp tăng trưởng. Người tu có các biểu hiện này là hướng ngoại, phóng dật, bị chướng ngại thiên định; là không biết sống một mình. Tự họ không thiết lập được an lạc, giải thoát thì sẽ không giúp người sống an lạc và giải thoát.

Quan trọng là “Không tự khen ngợi khi mình thiếu đức”. Người mà tự biết mình là ai, đang ở đâu trên đường đạo thì đó là biết tầm quý. Nếu thiếu đức mà luôn tự khen mình, không biết hổ thẹn với mình cùng người (tàm) và chẳng sợ hãi quả báo (quý) thì người ấy chưa xứng đáng làm người, nói chi làm thầy và kỳ vọng vào hàng hiền thánh.

Nhất là hạnh độc cư, ưa thích ở nơi núi rừng nhàn tịnh để chuyên tâm tu tập thiền định sẽ khiến cho Chánh pháp tăng trưởng không tổn giảm. Thiền định có thể xem là cốt tủy của pháp hành Phật giáo. Nếu đánh mất hạnh viễn ly, không sống an yên những nơi thanh vắng thì khó giữ tròn giới hạnh, thanh tịnh nội tâm và tỏ sáng tuệ giác.

Như người vào rừng mà không lấy được lõi cây chỉ mang về cành lá, người tu mà không thành tựu được giới định tuệ thì dù có làm gì đi nữa cũng không khiến Chánh pháp hưng thịnh. Do vậy, những ai biết buông bỏ ngoại duyên, thực hành phận sự an cư, trau dồi giới định tuệ thì đã góp phần to lớn “làm cho Chánh pháp tăng trưởng không tổn giảm”.

Quảng Tánh